

سید حکیم: چار ساری کَشای چکی دَر ووی د ووت ئو و یی اادستی حَشدی شعی بکرت

لَ بارِ گای دَستی حَشدی شعی لَ پارِ نِزگای بابل، سَمَاحَتی سَید حَکیم سَر کی هاو پَیما نَتی خَزَ نِشتمانی کانی دَوت گوتی کَ حَشدی شعی لَ ئَ نجامی فَوای کی مَرَجَ عیای باای ئایتی ها تو و هَلْکَ بوو گَور تر لَو کَ باریعی ووی عَراق بوو و لَ بَر ئو وای هَلْکَ شَ گَ یشتبوو بَ لَواری کانی بَ غدا و ئامازی کرد کَ هَ ماهِ نگی لَ نَوان تیر و بَ عسی سَ دامی هَ بوو.

. بَ نِزبان تیشکی خست سَر کاریگَری فَوای مَرَجَ عیای و ئَ زانی خوینی پاک و ئازای تی عَ شیر نَ کانی عَراق لَ وِ رگرتن و وِ زگار کردنی خاک و پاراستنی عَراق، هَ روها جَختی لَ گرنگی پا بَ ندبوونی هَ زَ کانی حَشدی شعی کرد کَ و دَر کردنی یاسای ورد و یاسای خانَ نشینی بَ کرد کَ پَویستی بَ دام زراوایی کردن و بَرد و وامبوونی مَشق و چَ کساری و پاراستنی ئامادی گشتی کرد و، هَ روها جَختی لَ گرنگی گرنگیدان بَ شَ هیدانی و یادکردن و پاراستنی یاد و رِیان و بَ دیکَ مَنت کردنی کرد بَ ئو وای بَ بَنت جَ گای شانازی بَ نَوان کانی داها توو.

بَ نَ نَ حَکیم ئامازی بَ و دا کَ چار ساری کَشای چکی کانی دَر ووی دَستی دَوت لَ اادستکردنی ئو و چَ کانی بَ هَ زَ کانی حَشدی شعی، بَ و پَییای دام زراوایی کی ئَ منی فَرمی و توخم کی چار نووساز لَ هاوکَشای ئَ منی عَراقدا، هَ روها بَ رِسیار تی پاراستنی لَ خواست و بَ رز وندی شَ خسی و پاراستنی لَ ئار زوو و بَ رز وندی شَ خسی و کارکردن بَ خزمَ تکردنی گَ ل هَ ی.